

naar herders wisten te vertellen — volgens engelenboodschap niemand minder was dan de Zaligmaker, Christus, de Heer. Wiens geboorte dan ook van de hemel was verkondigd als een oorzaak van grote blijdschap voor het ganse volk (Lukas 2:10).

Dát was het, wat de troost voor die ouders, en voor allen, die in hun rouw deelden, zo noodzakelijk maakte. Dat, zo zij niet getroost werden, dit voor hen betekende zou: zich te ergeren aan de Christus Gods!

En dat betekent het ook voor ons, wanneer wij — ondanks de Kerstprediking en ondanks al onze Kerstlieden van voor enkele dagen — bij de Jaarwisseling weer even troosteloos staan te kijken en tegen het nieuwe jaar opzien als degenen, die het Evangelie van Gods onuitsprekelijke gave in de Zoon Zijner liefde niet hebben gehoord.

Want ook wij hebben die troost nodig, wij allen. Ook wanneer wij heden het rouwkleed niet dragen, en al evenmin nog dagelijks het hartzeer gevoelen over het verlies van een geliefde, die in voorbije jaren van antichristelijke terreur op gruwzame wijze ons door de dood werd ontrukkt; al kunnen wij nog rustdag aan rustdag in de kerk zitten zonder vrees vóór of zelfs gedachte aan enige dreigende overval op ons of op onze kinderen; als het goed is, is het lijden, dat aan onze broederschap, die in de wereld is, volbracht wordt, toch ook ons lijden. Want indien één lid lijdt, zo lijden alle leden mede (1 Kor. 12:26).

Ook in dat mede-lijden zal moeten uitkomen of wij metterdaad levende leden zijn van het lichaam van Christus. Of dacht ge, dat de HERE onze God b.v. achter het ijzeren gordijn in Siberië geen knieën heeft doen overblijven, die zich voor de Baäl van het communisme niet gebogen hebben? Wee ons, wanneer wij de noodzakelijkheid der vertroosting voor onze broederschap die in de wereld is — een noodzakelijkheid, die de onze is — zelfs niet meer zouden gevoelen!

Trouwens, onze eigen situatie, is zij soms van die aard, dat wij het dienaangaande wel zonder troost stellen kunnen? Hebben wij in 't geheel niet te lijden van de grote toorn van de ontbonden duivel, die krijt voert tegen de overigen van het zaad der vrouw? (Openb. 12). Van de aanvechting en bestrijding van de verklager der broeders, die tot ons afgekomen is? 't Zou niet best wezen, indien dat inderdaad zo zou zijn! Want wee degene, die de duivel met rust laat!

Zou het ons niet ter harte gaan en smarten diep in onze ziel, wanneer wij zien hoe de boze als engel des lichts met schone leuzen en propaganda van zgn. christelijke deugden de doorbraak te forceeren tracht van de van-God-gestelde antithese, en dat bij velen van hen, die zich naar de naam van Christus noemen, niet zonder succes? Hoe hij in die weg bezig is zijn klauw uit te strekken naar de miljoenenvolken van het Oosten, om in de te verwekken terreur al wat daar van het zaad der vrouw gevonden wordt, in bloed te smoren?!

Zou het ons niet ter harte gaan en smarten diep in onze ziel, wanneer wij zien hoe de tegenstander-opledere-achtergrond onder de valse schijn van een dusgenaamde oecumeniciteit de weerstandskracht van de kerk te breken zoekt, en hem dat bij velen maar al te wel gelukt? Hoe hij op die manier bezig is de weg te bereiden voor de komende antichrist, die immers in die wereldkerk met haar geloofsbelijdenis van de grootste gemene deler maar al te gemakkelijk vinden zal zijn gewillig instrument?!

Zou het ons niet ter harte gaan en smarten diep in onze ziel, wanneer wij daarbij de weinigen, die van God verwaardigd werden pal te staan voor de belijdenis van de Christus Gods, zien uitgebannen en hoe langer hoe meer de grote wereldboykot zien tegengaan? Hoe daarbij ouders kinderen voor zich zien verloren gaan, de man zijn vrouw en de vrouw haar man, enz.?!?

Of wij vandaag troost nodig hebben? Ach, wat Bethlehem overkwam kort na de geboorte van de Heiland, het was slechts kinderspel bij de moorddadige actie, die de duivel in onze dagen ontwikkelt, waar hij weet, dat zijn dagen zijn geteld.

En als wij de nood der Kerk en de noodzakelijkheid harer vertroosting onder al die actie niet gevoelen, mogen wij ons wel ernstig afvragen of wij wel waarlijk van die Kerk deel uitmaken! En tenzij wij van haar levende leden zijn, zullen wij de dag van Christus' toekomst niet kunnen verdragen, maar zal in de dagen der grote verdrukking, die aanstaande zijn, de troosteloosheid ons deel zijn. En dat door onze eigen schuld. Vanwege ons ongelooft. Want de troost is er!

Die troost was er ook voor de verslagen ouders in Bethlehem. Waren niet ten tijde van de geboorte van hun kind herders door hun straten gegaan als herauten van de geboren Messias, geboren in hun eigen stad, een stad, door de engel veelbetekenend genoemd „de stad Davids“?

Moest deze blijmare hen niet herinneren aan die aloude profetie, eenmaal bij monde van Micha over die Davidstad uitgegaan: „En gij, Bethlehem Efratha, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, die een Heerser zal zijn in Israël, Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid“? (5:1).

Moest die boodschap van de herders hen niet heel de profetie aangaande de Messiaanse heilstijd voor de geest roepen, of hen er althans ernstig werkzaam mede doen zijn? Zij hadden er nu reeds een paar jaar de tijd voor gehad.

Moesten zij zich niet verheugen over het op-wondere wijze uitbotten van de afgehouden tronk van Isai, over de scheut uit zijn wortelen, die vrucht dragen zou? Over de geboorte van Hem, die uitroepen kwam het jaar van het welbehagen des HEREN, en de dag van de wraak onzes Gods; om alle treurigen te troosten? Over het vredelijk, dat Hij op aarde vestigen kwam, waar men nergens leed zou doen op Zijn ganse heilige berg, maar waar de vreugderoep weerklinken zou: „Wie heeft mij deze gegeneerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was“? (Jes. 11:1; 61:2; 11:9; 49:21).

Was er niet alle reden om — zij het ook met een brok in de keel en onder tranen over het smartelijk verlies — het uit te snikken: Hoe lieflijk waren op de bergen de voeten der herders, die het goede boodschappen, die de vrede deden horen; van hen, die goede boodschap brachten van het goede, die heil deden horen; van hen, die tot Zion zelden: Uw God is Koning! Ja, geloofd zij de HERE, want Hij heeft Zijn volk getroost! (Jes. 52:7).

En dat te meer, waar zij constateren mochten, dat het kind, waarop Herodes het had gemunt, en waarin heel de vertroosting Israëls besloten lag, de dans ontsprongen was.

Was het niet wonderlijk, dat Jozef en Maria met hun kind, die een paar jaar in hun midden hadden gewoond, juist op tijd, vlak voor de aanslag van Herodes, spoorloos verdwenen waren?

Moest het niet al hun leed over hun gestorven lievelingen verzachten, te weten: in ieder geval de Messias leeft! En van Hem is al onze verwachting! De verwachting ook voor onze dode kinderen!?

Ja, die beproefde ouders konden hun tranen drogen, en in plaats van te rouwen over hun gestorven kleinen, mochten zij in vertrouwen hun hand leggen op de profetie van Jesaja: „Uw doden, HERE, zij zullen herleven, ook mijn ontzielden, zij zullen opstaan“ (26:19).

En in plaats van te klagen: „ach, mijn kind“, mochten zij alle verslagen bondskinderen toeroepen: „Waakt op, gij, die in het stof verblijft, want uw dauw is een dauw des lichts, en de aarde zal overledenen het levenslicht doen aanschouwen“ (26:19).

Meer nog, als zij de profetieën aangaande de Messias geweten hadden, gelijk zij die hadden kunnen weten, en zij die recht hadden verstaan, zij zouden zich over hun droefheid hebben geschaamd. Waar immers het lot, dat hun kinderen ten deel gevallen was, verre te verkiezen was boven het leven en het levenseinde, dat Hem te wachten stond. Waar het welbehagen des HEREN door Zijn hand alleen gelukkig voortgaan zou, nadat Hij eerst Zijn ziel tot een schuldoffer had gesteld, een schuldoffer ook voor hen en voor hun kinderen (Jes. 53:10).

Zo behoefden die zwaartgetroffen ouders in Bethlehem het allerminst zonder vertroosting te stellen. Integendeel, zij was voor hen zeer overvloedig in de Schrift voorhanden.

Gelijk zij ook voor ons daarin zeer overvloedig voorhanden is. Ja, waar het woeden van Satan kort na de geboorte van Christus in Bethlehem nog maar kinderspel was vergeleken bij zijn woeden in onze dagen, daar is ook de vertroosting, welke ons ter beschikking staat, in vergelijking met die, welke de bedroefde ouders van de Davidstad in de Schriften geboden werd, dienovereenkomstig.

Wij weten immers van al het lijden, dat vorst Messias als Man van Smarten voor ons gedragen heeft. Zodat de Kerk belijden mag: „wij vinden allerlei vertroosting in Zijn wonden“ (N.G.B., art. 21). Van de vervloeking Gods, welke Hem weg deed zinken tot in de hel, opdat Hij ons van de toorn Gods, onder welke wij voor eeuwig hadden moeten verzinken, eens voor goed bevrijden zou.

Wij weten van Zijn overwinning op de dood. Hoe Hij als de Levensvorst voor ons het leven en de onverderfelijke heft aan het licht gebracht (2 Tim. 1:10). Hoe Hij als de grote Davidszoon in Zijn hemelvaart van God ten troon verheven is, bekleed met alle macht in hemel en op aarde, ja ook onder de aarde, om niet te rusten eer Hij al Zijn en onze vijanden onder Zijn voeten zal hebben gelegd (Openb. 5: Rom. 14:9; 1 Kor. 15:25).

Wij weten hoe de duivel, sindsdien uit de hemel gebannen, met te groter felheid woedt tegen de overigen van het zaad der vrouw, omdat hij weet, dat hem nog slechts een kleine tijd is toegemeten (Openb. 12). Hoe ook alle antichristelijke macht, en alle valse profetie, waarvan zij zich bedient, niet omgaat buiten het wijs beleid van de grote Davidszoon op de troon van het hemelse Jeruzalem. Is Hij het toch, die overwonnen heeft om het boek van Gods Raadsbesluit te ontzegelen; Die dat doet even getrouw en secuur als Hij hier op aarde Zijn werk op Gods klok af heeft volbracht (Openb. 5).

Die intussen Zijn strijdende Kerk op aarde niet vergeet, maar met Zijn Godheid, genade, majesteit en Geest, nimmermeer van ons wijkt, doch naar Zijn belofte met ons is al de dagen tot de voleinding der wereld (Catech. Antw. 47; Matth. 28:20).

Die ons Zijn Geest tot een Trooster in Zijn plaats gegeven heeft (Joh. 14:16; 15:26).

Die zo ook vandaag onze lijdende broederschap in de wereld niet aan haar lot overlaat, maar bijstaat in alle nood en dood. En Zijn Kerk, die zichzelf rein bewaart van de wereld, en liever in het isolement gaat en de

wereldboykot onder ogen ziet dan zich te laten vinden voor een oecumeniciteit van de satanskapel, troost met de belofte: „In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed. Ik heb de wereld overwonnen“ (Joh. 16:33).

Dit is onze vertroosting in deze laatste ure, dat wij zien mogen niet op een Christus-kindje in de kribbe, of ook van een paar jaar oud, maar op de Christus-Koning, Die door lijden tot heerlijkheid is gegaan, en nu gezeten is ter rechterhand van de troon Gods (Hebr. 12:2).

Zullen wij die troost aanvaarden? En daar genoeg aan hebben? Lezer, hebt ge daar nu reeds genoeg aan? Of werd ze u tevergeefs geboden? Gelijk ze ook Bethlehem tevergeefs geboden werd, indien ook maar tevergeefs!

In Bethlehem is n.l. de profetie van Jeremia in vervulling gegaan: „Een stem is in Rama gehoord, geklag, geweend en veel gekerm; Rachel bewende haar kinderen en wilde niet vertroost wezen, omdat zij niet zijn!“ (Matth. 2:18).

Rachel, die ons in de Schrift getekend wordt als de ontroostbare in haar sterven, omdat zij wel kinderen begeerde, hartstoechtelijk begeerde, maar niet om daarmee dienstbaar te zijn aan de vervulling der belofte van het vrouwenzaad, maar slechts tot vermeerdering van haar vrouweener en tot verrijking van haar eigen huwelijksgeuk. Die daarom voor het kind, dat haar het leven kost, geen andere naam heeft dan Ben-oni, zoon mijner smart, mijn ongelukskind, en daarmee afwijst de door de vroedvrouw haar geboden troost, dat het was een zoon.

Deze Rachel dan had Jeremia eertijds als stammoe-der van Israël andermaal horen kermen, toen haar kinderen te Rama bjeengedreven werden om naar Babel te worden weggevoerd. Ook toen was haar geklag vieselijk geweest, niet uit de Geest. Jammerde zij immers niet om de ongehoorzaamheid harer kinderen, maar om de oordelen des HEREN, die zij zich deswege hadden waardig gemaakt.

En hoewel ook toen de vertroosting haar niet onthouden waren, maar de HERE Zelf haar b.v. had toegeroepen: „Bedwing uw stem van geweend, en uw ogen van tranen; want er is loon voor uw arbeid, uw kinderen zullen uit des vijands land wederkomen“, ook die vertroosting had zij afgewezen (Jer. 3:16).

Welnu, hetgeen eenmaal gebeurd was bij de wegvoering van Israël in ballingschap, dat n.l. alle profetie der vertroosting, welke door Jeremia tot het treurende volk was uitgegaan — en ook die was zeer overvloedig geweest, lees er de hoofdstukken 30 en 31 maar op na — als tot dovemansoren gesproken was, dat herhaalt zich maar niet alleen hier in Bethlehem, maar vindt hier volgens Mattheus haar vervulling.

Hier is toch de vertroosting in Christus zelf verpersoonlijkt, en betekent derhalve de afwijzing der vertroosting thans niets minder dan de afwijzing van de Christus in eigen Persoon.

Hebben de Bethlehemieten het verhaal der herders van de engelenboodschap-aangaande-het-kindje-in-de-kribbe — gelijk Lukas ons mededeelt — met verwondering aangehoord, uit de onmiddellijke tegenstelling, welke deze Evangelist maakt met Maria, die al hun woorden „bewaarde, ze overwegende in haar hart“, mag worden afgeleid, dat het bij hen niet verder gekomen is dan die verwondering; dat zij de woorden der herders niet hebben bewaard, noch ze de moeite waard hebben geacht ze in hun hart nader te overwegen; dat ze er zich verder niet druk om hebben gemaakt.

En waar zij de herders, als de van-God-verkoren Evangeliepredikers geen geloof hebben willen schenken, daar heeft ook de verschijning van die Oosterse wijzen in hun straten met de boodschap van de ster hun niet meer kunnen toespreken, en kunnen zij zich nu nog alleen maar aan dat Jezus-kind ergeren, Wiens geboorte hun op de dood van hun lieveling is komen te staan.

Dát is het vreselijke van deze geschiedenis. Niet dat deze ouders op zo wrede wijze van hun kinderen werden beroofd, maar dat zij, als Rachel weleer, het kind, dat hun het levensgeluk roofde, Ben-oni scholden, hun ongelukskind. Omdat zij niet wilden aanvaarden, dat de Messiaanse heilstijd zou aanvangen niet met het graf van Herodes en van al hun vijanden, maar met het graf van hun eigen vlees. Van het vleeselijk Israël-zelf.

En dit is dan de waarschuwing, die er in dit voorbeeld van de ongelovigheid der Bethlehemieten tot ons uitgaat, dat de waarachtigheid van ons Kerstlied van enkele dagen geleden zal moeten blijken uit de aanvaarding van de vertroosting Israëls, die er in het Kerstevangelie voor ons gelegen is. En niet alleen in het Kerstevangelie, maar ook in dat van Goede Vrijdag, Pasen, Hemelvaart en Pinksteren, en van de wederkomst des Heren om te oordelen de levenden en de doden.

Dan staan wij bij de jaarwisseling niet als troosteloze mensen, die over hun afgestorvenen net zo luid jammeren als degenen, die geen hoop hebben; die met de groeiende macht van het antichristendom en met het lijden van Christus' Kerk op aarde geen raad meer weten; maar als mensen, die in de gelovige aanvaarding van de vertroosting der Schriften altijd goede moed hebben, en met opgeheven hoofd voortgaan, wetende, dat — mag ook de Satan nog zo woeden, en straks onze gezinnen uiteenscheuren, de ouders van

de kinderconcentra-
hij op die kan.

En wie lijden om-
gen word-
voor ont-
aan heeft
dat zijn
verantwo-
Kruis-K

H

In de
vóór g
uitvoering
werd er
is — zal
het éerst
Gods bes-
zondeva
uitvoering
hemel en
door and
strijd on-
pectievel
Intusse
denkelijk
te ordene
uitgaan.

Het is
van een
met een
gin er to
is het ni
jaar, als
een var
wat het
zij het e

Dit dr
kan vee
over God
men kan
en tegel
Koning

Eén d
zen, dat
jaar ove
de aan
dacht h
wij dan
jaar, die
vervullin
de laats
goed, v
is, zulle
Oudjaart
des te
als deze
begin zij

Missel
woord t
staat? E
mede —
van de
ste wor
het daar
voor het

Deze
houden,
het alge
pelijk at
zijde af
guments
den beg
laatste
door de
pelijke
schamer
Het Bo
boek no

Maar
op de b
ten op,
woord i
hanne
kom He
zelf, die
voor Jo
zekering
de apos
zijns H
Zo s
woord
en dire
een me
En dit
hoofdat